

Различни, но приятели

Когато се подготвях за кръглата маса, реших да не търся помпозни думи и фрази свързани с нарастващата агресия сред младите хора. Да, агресията е налице! Да, тя се увеличава! Причините са много и най – различни – и икономически, и политически, и идеологични и т.н. Истината е обаче, че аз на моите 17 години няма как да съм наясно с тях, нито е по – силите ми да разреши проблема. Затова мислите ми се насочиха в друга посока.

В общественото битово и медийно пространство постоянно се говори за наличието на агресия от всякакво естество. Последните бяха за ученичка от 12 клас, претърпяла насилие или за деца тормозени в училищния автобус по път към училище. Не искам да подценявам или омаловажавам тези факти, но мисля, че имаме нужда от една друга гледна точка. Нужда от добрите примери за хора живеещи заедно в страната ни, въпреки различията си. В България от векове живеем с други етноси. Нашите прадеди са приемали това за нормално и естествено. Та нали дори основаването на нашата държава е комбинация от три различни етноса, които са успели да се синхронизират и заживеят в общ ритъм. В резултат дори са успели да прострат България на три морета и да я превърнат в значима „фигура“ за Византийската империя. Но няма да се отдавам на историческа фактология. Ще обобща, че от самото си създаване България е била средище на различни култури и етноси и за българина е ЕСТЕСТВЕНО състояние да пребивава с различни. Естествено състояние, което сега ИЗКУСТВЕНО се изменя.

Ако попитаме един човек, живущ в Родопите, дали има разделение и агресия между етносите в техните села, може и дори да не разбере въпроса ни. От векове те са си живели заедно, споделяли са празниците и трудностите си, защото имат по-важна цел – оцеляването и съществуването, неща, много по-значими от нечий политически или икономически интереси. Ето първия добър пример. И така искам да ви разкажа за моето училище – Професионална гимназия по ветеринарна медицина „Иван Петрович Павлов“ в Стара Загора. Да, то не е идеално /такова

няма как да има/, налична е и някаква форма на агресия, предимно вербална. Но истината е, че в него винаги са учили младежи от различни етноси. Ученици от цяла България, от малки и големи градове и села, с турски, ромски, арменски, помашки, български и дори руски произход. Всички израснали в различни условия и религия. Различни, но свързани с едно: желанието им да се развиват в тази професия. При нас много рядко е имало агресия на расова, етническа или културна основа. Учениците не само проявяват толерантност един към друг, но и развиват по-силна връзка, защото живеят заедно в общежитие. Споделят не само бита, но и културата и обичаите си. Християните очакват мюсюлманския празник байрам, защото техните съученици се връщат с пълни торби сладкиши и най-вече – домашно приготвена баклава. В нашия клас имаме няколко съученика от друг етнос, но никой не взима под внимание това. Ние се интересуваме от това дали човека е човек, дали е добър приятел, дали може да се разчита на него. А в клуба ми по „Дебати“ има и роми и мюсюлмани и никой не забелязва това, защото желанието ни да се развиваме и да сме добър отбор, който да побеждава е много по значимо.

Струва ми се, че младежите, при които съм виждала агресивно поведение са такива, които са дошли в училище или под натиска на своето семейство или просто защото не знаят какво искат за бъдещето си. Мисля си, че когато младият човек има ясна цел и интереси, когато е наясно какво иска, тогава различията остават на заден план. В моето училище идват ученици, които обичат животните и природата. Тази любов се оказва по-силна и важна от това кой какъв е.

И в заключение ми се иска да ви споделя, че вярвам, че ако добрите примери се увеличат, ако все по-често се разказва за тях и се показват в публичното пространство, това може би ще спомогне за доброто ни съжителство и за намаляване на агресията. Едва ли ще ви кажа нещо ново с това, че само обединени може да успеем, че всяко разделение не води до никаква полза на никого, още по-малко за обикновения човек. И съм почти сигурна, че всеки от нас има лично преживяване, в което е видял или са му разказали за добро дело извършено от

хора, с различен етнос, всеки има добрия пример вътре в себе си. Нека го следваме!

Магдалена Петкова

ПГВМ „Иван П. Павлов“ – Стара Загора